

D'acer i de cristall

Marta Meneu

TRÀNSIT

1 dia després

Jose Pis Alba ha creat aquest grup
Jose Pis Alba t'ha afegit. Toca per afegir
altres membres

[30/10/24 18:41:02] ~ Jose: Holaps

[30/10/24 18:41:02] ~ Jose: Faig este grup amb els que
estàvem hui al Consum per a parlar de què fem demà i
els pròxims dies

*Has reaccionat amb ❤️ a «Faig este grup amb els que
estàvem hui al Consum per a parlar de què fem demà
i els pròxims dies»*

[30/10/24 18:44:16] ~ Jose: Si algú vol clavar més gent,
que m'ho diga, sense problema

*Didi ha reaccionat amb 🙌 a «Si algú vol clavar més gent,
que m'ho diga, sense problema»*

[30/10/24 18:45:17] ~ Fran: Hola, perfe Jose, grax

[30/10/24 18:46:48] ~ Laia: Súper, jo li ho he dit al meu xic

[30/10/24 18:46:49] ~Laia: Joan Navarrés

Jose Pis Alba ha afegit Joan Navarrés

La notificació il·lumina la pantalla del mòbil de Nora, que hi accedeix per mirar-se aquell nou xat, batejat amb el nom Comando Horta Sud. Inspecciona la descripció del grup. Inspecciona també la llista de membres que, igual que ella, han estat afegits per Jose Pis Alba, l'únic administrador. Passa la mirada per cada un dels contactes que, davant els seus ulls, no són més que un conjunt de números de telèfon. Els mira fixament, esperant que alguna d'aquestes combinacions li explique qui són aquelles persones. De moment, només són números, sèries de nou dígit. Ella també deu ser-ho per a la resta.

Nora va més enllà amb alguns contactes de la llista que ara se li presenta: prem a la imatge de perfil dels qui més li criden l'atenció. Una xica a la muntanya. Un xic amagat darrere del comandament d'una taula de DJ. Una parella que es besa amb un concert de fons. El president valencià cap per avall. Uns peus a la platja. Un nen ros que ara deu ser gran. Tot de vides que ara comparteixen un espai digital en comú.

Mentre inspecciona el nou grup de WhatsApp, una notificació en forma de globus acapara l'atenció de Nora durant uns segons. Segons breus, fins que llig el remitent i aleshores, amb el polze, aparta el globus en un moviment de desgana i d'ansietat per no llegir aquells missatges.

[30/10/24 18:49:05] AA Mama: Nora

[30/10/24 18:49:05] AA Mama: Agafa'm el telèfon o vine a casa i parlem-ne

[30/10/24 18:49:06] AA Mama: Amb tot el que ha passat...

L'olor de café acabat de fer envaeix l'habitació d'Alba. Nora apaga la pantalla del mòbil i es fa l'ànim d'alçar-se del llit poc desfet que ara ocupa. Hi ha passat una nit només, però es podria acostumar, si Alba i Jose oficialitzaren d'una vegada el que siga que hi haja entre tots dos.

Abans de seguir l'aroma de café, Nora busca d'entre el garbuix de roba que descansa a la cadira de l'escriptori una jaqueta de xandall. No fa fred, és octubre, però en eixir hi haurà Jose i l'altre xic ros del qual mai recorda el nom. Ambdós són companys de pis d'Alba, i no vol que se li marquen tant els pits.

Es queda quieta amb la mà al pom de la porta i observa l'habitació d'Alba. És una habitació molt menuda. Amb un llit individual encaixat entre les dues parets que marquen els límits de l'estança. No hi ha finestra, així que Nora sap que és de vesprada pel mòbil. Alba, però, optimitza molt bé l'espai amb una caixa davall del llit i l'únic armari compartimentat perquè actue també de calaixera. L'escriptori és l'epicentre del caos i contrasta amb la resta de l'habitació. Enfront de l'ordre maniàtic de l'armari, el llit i les caixes improvisades de sabater, hi

ha un escriptori que sembla absorbir totes aquelles coses que no tenen un lloc prefixat. Incloses les de Nora, que són les nouvingudes. Damunt, no només hi descansen llibretes, plens d'apunts i bolígrafs escampats que probablement Alba no utilitza des del dilluns a la nit, quan cancel·laren les classes. També hi ha tot el contingut de la motxilla de Nora buidat a correuita a la taula.

Al matí, Nora s'ha despertat per primera vegada a casa de la seua amiga. Mai ho havia fet, ni tan sols quan el curs passat eixien de festa, perquè sa casa, la dels seus pares, és al mateix barri. Un barri d'estudiants. Però la nit anterior necessitava fugir. Dels pares. Hi va haver una gran discussió i Nora, aprofitant que es van tancar a la cuina per tranquil·litzar-se, va omplir la motxilla amb una altra muda i va eixir de casa comes ajudeu-me. Va enviar un missatge a Alba, he tingut una moguda molt forta a casa i me n'he anat, i va passejar pel barri, escoltada per la ventada tan estranya d'aquell dia fins que Alba li va contestar. Tia, vine a casa si vols, pots dormir al meu llit i jo amb Jose. Per la rapidesa amb què va ocórrer tot, Nora sospita que és una pràctica habitual entre tots dos.

Quan s'han despertat al pis d'estudiants d'Alba, la desgràcia ho envaïa tot. Mòbils, converses, telediaris. Jose els ha demanat motxilles. A Twitter deien que hi

ha pobles absolutament incomunicats, sense llum ni aigua. Així que Jose ha dit que s'acostaria per intentar dur aigua de la manera que fora. El company de pis el nom del qual no recorda però que és ros, alt i callat ha dit que l'acompanyava perquè no anara a soles. Així que cadascun ha agafat dues motxilles, amb una ansa a cada muscle. El xic alt i ros duia la seua i la de Nora, i la d'Alba la duia el seu company de pis/xic amb qui dorm ara que Nora ocupa la seua habitació.

L'única cosa que falta en aquell escriptori és el portàtil d'Alba, que la seua amiga està fent servir a la cuina. Nora el sent en obrir la porta de l'habitació. Des de la nit anterior, en aquell pis i probablement en totes les cases del veïnat només s'escolta la veu del presentador de torn d'À Punt. Sempre d'À Punt. Ara són Àlex Blanquer i Joan Espinosa els que omplin el silenci a través dels altaveus del portàtil d'Alba, que descansa sobre el banc de la cuina.

Alba està d'esquena servint el café i repartint-lo mil·limètricament en les quatre tasses que té davant. Nora intenta no fer soroll. La seua amiga està tan concentrada

que no ha sentit com eixia de l'habitació. Alba, però, deixa la cafetera i veu una silueta de reüll que l'espanta.

Ai, eres tu, hòstia, diu intentant somriure amb lleugeresa.

Perdó, intentava no espantar-te.

Tranqui, l'excusa Alba indiferentment. He fet café, en vols?

Abans que Nora puga contestar, el seu telèfon les interromp. Alba mira dissimulada la pantalla il·luminada de la seua amiga. Nora, també, però tot seguit bloca el mòbil perquè deixi de vibrar.

AA Mama *Trucada de veu perduda.*

Toca per tornar la trucada

Penses contar-me què ha passat amb els teus pares com per penjar-los així? Deuen estar preocupats, sobretot amb tot el que ha passat, diu Alba. El seu to és seriós, però amable. No vol que la seua amiga senta que està renyint-la, així que intenta regular el to.

Ja t'ho vaig dir, vam discutir molt fort. A més, ara m'és igual, hi ha coses més importants. Nora es desfà

de la pregunta amb un moviment de la mà, com si esbandira el fum molest d'una cigarreta, i obri la nevera per a agafar llet per al café.

Tu eres llet de civada, veritat?

Sí. Crec que Jose en té de normal, per si et fa paper a tu.

Alba i Nora són amigues des de fa un any i un mes. Es van conèixer a la carrera. Ara fan segon. Alba ha passat neta. Nora, al contrari, arrossega tot el segon quadrimestre de primer a l'esquena. Des del primer dia són cul i merda i no és perquè a Física no hi haja moltes xiques, ni tampoc perquè ambdues connectaren instantàniament. Es van fer amigues per sort o per descart. La sort de no ser les úniques rares de la classe i el descart de no encaixar amb cap altre grup. Ni amb el grup dels que venen de diferents escoles privades i visten de marca, ni amb el grup de les matrícules d'honor al Batxillerat que competeixen per les millors notes. Ni amb el grup d'anarquistes que només fan que escoltar rap. Ni amb el grup que estudia Física perquè els apassiona l'espai. Són només elles dues. Alba s'esforça molt per arribar al mínim i aprovar, mentre que Nora, després d'un curs, encara no sap ni què hi fa allà.

La tremolor de les quatre tasses de café damunt la safata que condueix Alba anuncia l'arribada al menjador de les dues amigues. Nora la segueix amb el seu portàtil, que trasllada la veu d'Àlex Blanquer de la cuina d'aquell pis d'estudiants al menjador-saló buit, però atrotinat. Jose està al sofà, estirat i apegat a la pantalla del mòbil llegint Twitter.

alba ⚡

@noisyalba

Tornem a tindre comunicació a Torrent després de tot el dia sense cobertura i amb la televisió com a únic mitjà de comunicació (gràcies per la gran cobertura @apuntnoticies). Quin agobio de tot.

Espere que estigau totes bé i cuideu-se, perfa 🤍💊

18:54 · 30/10/24 · 606 visualitzacions

Carlos F. Bielsa | Alcalde de Mislata

@CarlosFBielsa

♡ Urgente Mislata

👉 Necesitamos ayuda. Ahora más que nunca debemos mostrar nuestra solidaridad ante esta terrible tragedia

☑ Necesitamos mantas, colchonetas, agua y alimentos que no necesiten cocinarse.

🕒 El pabellón del Quint va a acoger a decenas de familias de Catarroja, Paiporta y de muchos municipios afectados que lo han perdido todo

21:22 · 30/10/24 · 221k visualitzacions

África

@afripiqueras

👤📞 Me ha contactado Laura Lobo de TVE.

Me ha ofrecido su número de teléfono por si necesitáis ayuda para encontrar a vuestros familiares o conocidos. Si lo queréis, escribidme. Contar vuestro caso puede ayudar a que algún vecino sepa algo

Entre todos lo conseguiremos ♡

9:16 · 30/10/24 · 6,2k visualitzacions

En veure Alba al límit amb el café, Jose s'alça i l'ajuda a sostindre la safata, que ha de baixar al nivell de la taula

sense vessar ni una gota. No hi ha tapet. A Nora sempre li xoca molt que no posen tapet, però la primera vegada que va dinar amb Alba i va intentar contribuir a parar taula, ella li va explicar que donava més faena netejar el tapet. És que aquesta taula és pràcticament de plàstic, així que no ens compliquem, tranqui. Va sentenciar la seua amiga.

Pots?, pregunta Jose enmig d'aquella complicada transacció amb les tasses.

Sí, sí, tranqui. Didi ha acabat de dutxar-se?

Pense que sí. L'avise. Jose deixa el mòbil a la taula i ix del menjador-saló per a cridar a Didi, el tercer company de pis.

Nora arrufa les celles i es promet no oblidar de nou el nom de Didi. Dídac, però li diem Didi, li ha explicat Alba en més d'una ocasió. Didi, Di-Di. No és complicat, pensa. Continua amb la veu d'Àlex Blanquer als braços, esperant que se situen les tasses de café per saber on col·locar el portàtil que actua de televisor. En veure un forat, es llança a per ell, però Alba intervé abans que hi deposite l'ordinador.

Posa'l al moble de darrere, en teoria és on va la tele, però el caser encara no l'ha comprada... Crec que estava pendent d'anar a arreplegar-ne una de segona mà o una cosa així...

Nora i Alba seuen a taula amb les tasses de café corresponents mentre el portàtil, que ocupa l'immens lloc de la tele, continua informant sobre la dana, la pitjor catàstrofe del segle, titula la televisió. Dues tasses abandonades fumegen mentre esperen que Jose i Didi tornen al menjador-saló. Joan Espinosa ompli el silenci.

«De seguida continuem raonant, perquè... en realitat tenim una última hora perquè acabem de conèixer que el 112 acaba d'anunciar, de fet, un nou balanç provisional de víctimes...»

Alba i Nora seuen en silenci, cadascuna en una cadira, amb la mirada fixa en la pantalla de l'ordinador i xarrupant café amb llet de tant en tant. Alba està feta un cabdell a la cadira, amb les cames encongides entre els braços. Nora seu amb les cames a la manera índia, amb el mòbil descansant entre les cames. A fora és fosc. La motxilla de Nora i la d'Alba descansen juntes al balcó, obertes i cap per avall. És dimecres, però a Nora li pareix diumenge. Pensa en aquells diumenges de sobretaula amb la família quan era menuda, acompanyats de xocolate i llesques

de pa per a berenar-sopar. Recorda, sobretot, la sensació apegalosa de no poder fer res, perquè els diumenges les botigues no obrien, ni els amics quedaven. Estava condemnada a esperar que les hores passaren per a anar-se'n a dormir. Esperar que aquell dia acabara. Com ara. Però ara és dimecres, i fa dos dies que no tenen classe. Fa un que no és a sa casa, a casa dels pares. I tampoc no sabrà què farà els dies vinents. Només sap què faran Alba i ella demà. Mira de reüll l'amiga i es desfà de tots els pensaments que li ronden pel cap.

AA Mama *Trucada de veu perduda.*

Toca per tornar la trucada

Just en el moment que entra Jose al menjador-saló, hi ha un reporter d'Aragón TV explicant el desbordament del riu Túria a l'altura del Racó d'Ademús.

Ei, com pot ser que hi haja un reporter d'À Punt fent-ho en castellà? Ja comencem?, Jose interromp el silenci fosc i amb olor de café.

No és d'À Punt, és d'Aragón TV, han dit, està informant de com està el panorama al límit entre País Valencià i Terol. Relax, amor, el calma Alba, que li acosta una de les tasses de café.

Ah, gargamelleja Jose, que tot seguit seu al sofà amb la tassa, mirant també el portàtil que fa de televisor.

Didi entra poc després, amb els cabells rossos obscurs i xopats que li regalimen per la dessuadora. Seu a taula amb Nora i Alba i agafa l'última tassa de cafè. Gràcies, Alba. És l'única cosa que diu.